

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
5 У 8678/20
Дана 31.03.2023. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија Мире Стевић Капус, председника већа, Зоране Брајовић и Тамаре Брешковић Станишљевић, чланова већа, са судским саветником Иваном Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., чији је пуномоћник Татјана М. Петровић, адвокат из Сремчице, Брусничка број 8, поднетој против туженог Министарства финансија Републике Србије, ради поништаја решења број: 46-00-01167/2018-13 од 10.02.2020. године, са заинтересованим лицем Републиком Србијом, коју заступа законски заступник Државно правобранилаштво Републике Србије, у предмету враћања одузете имовине, након усмене јавне расправе одржане дана 28.03.2023. године, у нејавној седници већа одржаној дана 31.03.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

III ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац АА из ..., ..., да заинтересованом лицу Републици Србији надокнади трошкове управног спора у износу од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Агенције за реституцију, Подручне јединице Београд, број: 46-016877/2013 од 06.08.2018. године, којим се одбија, у целости као неоснован, захтев ББ из ..., за враћање одузете имовине, односно обештећење бившег власника ВВ, и то

грађевинско земљиште у ул. ..., на кат.парц. ..., КО Београд 6, старог премера, одн. ... КО Чукарица и изграђеног грађевинског земљишта у ул. ..., на кат.парц. ... КО Београд 6, старог премера одн. ... КО Чукарица новог премера.

У тужби, поднетој Управном суду преко пуномоћника дана 04.06.2020. године, тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због неправилне примене закона, непоступања по правилима поступка и због тога што је чињенично стање непотпуно и нетачно утврђено, а из утврђених чињеница је изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Тужилац у тужби најпре истиче да је подносилац захтева за реституцију његова мајка ББ преминула 16.06.2018. године, да је он њен једини законски наследник, о чему доставља решење јавног бележника Петровић Ане из Београда, број УПП:504-2018, Веза О.бр.4493/2018 од 01.02.2019. године. Указује да је ББ првостепеном органу доставила решење Секретаријата за финансије Народног одбора општине Чукарица, 03 број: 13030/1-59 од 07.09.1959. године, које је постало правноснажно 09.04.1960. године и решење Комисије за национализацију при НОО Чукарица, Нац.бр. 69/59 од 13.04.1961. године, те да је очигледно да су национализоване 1/2 кат.парц.бр. ... КО Београд 6 и цела кат.парц.бр. ... КО Београд 6, које су биле власништво оца ББ – ВВ. Наводи да је на основу наведених исправа Други општински суд у Београду, као земљишнокњижни, својим решењем ДН.бр.5372/62 од 04.10.1962. године, дозволио да се кат.парц.бр. ... КО Београд 6, раније власништво ВВ и ГГ, упише као друштвена својина и да се цела кат.парц.бр. ... КО Београд 6, раније власништво ВВ упише као друштвена својина. Посебно истиче да на наведеним кат.парцелама сада нема објеката, да су оне празне, пуне и обрасле коровом, да не постоји никакав разлог да се оне не врате у посед тужиоцу, као правном следбенику ББ, јединог наследника ВВ. Указује да су наводи изнети у образложењу првостепеног решења од 06.08.2018. године да је мајка ББ 1962. године, продала кућу у ул. ..., а затим и кућу у ул. ..., чиме је продала и припадајући део земљишта на кат.парцели број ... КО Београд 6 старог премера, односно кат.парц.бр. ..., 2 Чукарица новог премера и кат.парцели бр. ... старог премера, односно кат.парцели бр. ... КО Чукарица новог премера, што је утврђено, како се наводи из изјаве ББ, супротни стању у списима предмета. Ово са разлога што је у записнику са усмене расправе одржане 11.05.2018. године, наведено "увидом у допис подносиоце ББ од 26.11.2013. године, мајка је кућу продала 1962. године, без земљишта, у ул. ... и ..., које су порушене, а станари расељени". У вези са изнетим тужилац сматра да првостепени орган сам неосновано и незаконито тумачи да је продајом објеката ДД продала и право коришћења земљишта, јер то не стоји у списима, јер је у списима стање потпуно другачије. Даље указује да је ББ првостепеном органу доставила листове непокретности из којих се види да на овим кат.парцелама нема уписаних легално саграђених објеката: на кат.парцели број ... КО Чукарица нема никаквог објекта, а као власник те кат.парцеле је уписан Град Београд. На кат.парцели бр. ... КО Чукарица као корисници су уписани ЂЂ и Грађевинско предузеће "ЕЕ" са по 1/2 идеалног дела, а њихових објеката нема. Стога је по оцени тужиоца образложење првостепеног решења нетачно и не одговара стању у списима предмета. Даље наводи да првостепени орган није доставио ниједан доказ који то објекти на предметним парцелама постоје, није навео да ли је извршен увиђај на терену (што је био дужан да изврши по службеној дужности), већ је решење донео супротно стању у списима и стању на терену. Сматра да се тужени погрешно позива на члан 23. став 8. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу и оспорава примену наведеног члана Закона на конкретну ситуацију, јер

ни ВВ, ни ББ, нису ни на кога пренели право коришћења на грађевинском земљишту које је одузето бившем власнику ВВ. Неоснованим сматра наводе из оспореног решења "да је после национализације бившим власницима остављено право коришћења на том земљишту које је потом преношено на наследнике бивших власника на основу наслеђивања, а потом пренето на треће лице продајом непокретности које су се на том земљишту налазиле, да је продајом објеката које су се налазили на национализованом земљишту продавац на купце пренео и право коришћења земљишта на коме су се ти објекти налазили, из ког разлога законски наследник бившег власника не може да оствари право на враћање предметне имовине односно обештећење". Истиче да је овакав закључак туженог органа супротан доказима у списима, јер у току поступка није утврђено ни који објекти на парцели су продати, када, коме, а из изјаве ББ јасно произлази да су продати само објекти без земљишта. Посебно указује да је ВВ био укњижен као власник на кат.парцелама које су му без икакве накнаде одузете, а ни до данас његовим правним следбеницима нису враћене у посед нити му је за њих плаћена накнада, на њима су неосновано укњижена друга лица, а фактички их нико и не користи, па сматра да није било никакве сметње да се поступи по закону и да се наведене непокретности врате правном следбенику бившег власник ВВ. Са наведених разлога предложио је да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу остао је у свему при разлозима изнетим у оспореном решењу, указујући да тужилац није навео нове чињенице нити приложио нове доказе, осим оних који су наведени у жалби на првостепено решење, а који су приликом доношења оспореног решења оцењени. Предложио је да се тужба одбије, као неоснована.

Заинтересовано лице у одговору на тужбу исту у целости оспорава, а све са разлога наведених у оспореном решењу, истичући да наводе из образложења оспореног решења прихвата као своје. Сматра да је у другостепеном поступку поступано у свему по правилима поступка, да је чињенично стање у потпуности правилно утврђено, да је из утврђених чињеница изведен правилан закључак у погледу чињеничног стања, да је правилно примењен закон, те да је стога побијано решење основано и законито. Предложио је да суд донесе пресуду којом ће одбацити тужбу, односно одбити тужбени захтев као неоснован, а трошкове управног спора тражио је на име састава одговора на тужбу у износу од 16.500,00 динара.

Управни суд је дана 28.03.2023. године, одржао усмену јавну расправу, применом одредбе члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” број 111/09), којом је прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима. Усмена јавна расправа је одржана у складу са чланом 38. став 1. Закона о управним споровима, у присуству пуномоћника тужиоца, а у одсуству уредно позваних туженог и законског заступника заинтересованог лица Републике Србије.

У речи на усменој јавној расправи, пуномоћник тужиоца је остала у свему при тужби и наводима изнетим у њој, као и доказима приложеним уз тужбу. Посебно је истакла да на парцелама које су предмет захтева за враћање, нема легално изграђених објеката, да су исте празне и запуштене, те да нема разлога да се оне не врате у посед тужиоцу, као правном следбенику ББ - подносиоца захтева. Такође је

истакла да су у току управног поступка, достављени сви релевантни докази, али да првостепени орган није извео доказ увиђајем на лицу места, ради утврђивања чињенице да су предметне парцеле празне и без објеката. Указала је да се из расположиве документације-извода из листа непокретности ... КО Чукарица види да на парцели број ... нема никаквих објеката, а да на парцели ... постоји уписан објекат, али без одобрења за градњу. Такође је указала и да је на парцели број ... КО Чукарица уписано у лист непокретности број ... КО Чукарица да нема никаквих објеката. Изјавила је да из наведених разлога сматра да је обавеза првостепеног органа била да тужиоцу врати непокретности које су предмет захтева. Предложила је да суд тужбу уважи, оспорено решење поништи, а туженог обавезе да тужиоцу накнади трошкове управног спора на име састава тужбе у износу од 16.500,00 динара и на име приступа на усмену јавну расправу у износу од 18.000,00 динара.

Након одржане усмене јавне расправе испитујући законитост оспореног решења, у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. Закон о управним споровима, Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из стања у списима предмета и образложења оспореног решења произлази да је дана 09.12.2013. године, ББ првостепеном органу поднела захтев за враћање одузете имовине и обештећење, и то грађевинског земљишта у ул. ..., на к.п. ..., КОБ 6 ЗКУЛ ... (старог премера) одн. ... КО Чукарица (новог премера) и грађевинског земљишта у ул. ..., на к.п. ... КОБ 6, ЗКУЛ ... (старог премера) одн. к.п. ... КО Чукарица (новог премера), раније власништво ВВ. Након што је закључком првостепеног органа број 46-016877/2013 од 28.02.2014. године, захтев ББ одбачен као неуредан, а тужба изјављена против тог закључка пресудом Управног суда 17 У 4905/14 од 15.05.2014. године, одбијена, Врховни касациони суд је донео пресуду Узп. 187/2014 од 04.09.2014. године, којим је захтев за преиспитивање судске одлуке Управног суда 17 У 4905/14 од 15.05.2014. године, одбио. Уставни суд је, поступајући по уставној жалби подносиоце захтева за враћање одузете имовине, поништио пресуду Врховног касационог суда Узп.187/2014 од 04.09.2014. године и одредио да исти суд донесе нову одлуку о захтеву подносиоце уставне жалбе, након чега је Врховни касациони суд, преиначио пресуду Управног суда 17 У 4905/14 од 15.05.2014. године и предмет вратио Агенцији на поновно одлучивање. У току поновног поступка пред првостепеним органом дана 10.05.2014. године, одржана је усмена јавна расправа у присуству пуномоћника подносиоце захтева, која је изјавила да нема примедбе на изведене доказе, да остаје при поднетом захтеву, којим потражује грађевинско земљиште, одузето њеном оцу, на кат.парц. ..., ... и ... КО Чукарица, у природном облику, а уколико то није могуће, накнаду у виду обештећења. Првостепени орган је констатовао да је у допису од 26.11.2013. године, ББ навела да је њен отац ВВ 1931. године, купио кућу са плацем у ул. ... (бивша ...), док је кућу са плацем наследио (после његове мајке ЖЖ 1937. године и његовог брата ЗЗ 1939. године), када је постао власник. После смрти оца 1961. године, половину његове имовине наследио је брат ИИ, а после његове смрти 1965. године, имовину је наследила његова мајка, које је куће у ул. ... и ул. ..., продала без земљишта 1962. и 1967. године, јер су плацеви већ били у друштвеној својини. Даље је навела да су у току 1994.-1995. године све куће на плацевима у ул. ... и ..., као и на околним парцелама порушене и станари расељени, тако да сада на

том простору нема ничега, терен је пуст и обрастао коровом. Државно правобранилаштво у писменом изјашњењу од 11.05.2018. године, првостепеном органу оставио је на оцену, захтев за враћање одузете имовине односно обештећење подносиоца и предложио да поступајући орган ценећи поднети захтев, као и сву расположиву документацију, а сагласно одредбама важећих закона и Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, донесе одговарајућу одлуку. Након спроведеног доказног поступка на основу писаних доказа и одржане усмене јавне расправе, првостепени орган је извршио увид у решење Одељења за финансије НОО општине Вождовац, бр. 13030/1-59 од 07.09.1959. године, решење Комисије за национализације при НОО Чукарица бр. 69/59 од 11.04.1959. године, у уверење РГЗ СКН број: 952-2-3-99/2013 од 21.02.2013. године, у ЛН бр. ... КО Чукарица, ЛН бр. ... КО Чукарица, решење Другог општинског суда у Београду О.бр.2219 од 01.12.2001. године. На основу увида у напред наведене доказе, а посебно у решење Одељења за финансије НОО општине Вождовац, бр. 13030/1-59 од 07.09.1959. године, првостепени орган је утврдио да су национализоване и постале друштвена својина кат.парц. ..., ЗКУЛ ... власништво ВВ и кп.бр. ... ЗКУЛ ..., сувласништво ВВ са 1/2 и да, с обзиром да зграде постојеће на истој нису национализоване, наведене парцеле су остале у поседу и коришћењу ранијег власника према одредбама члана 37. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ", бр. 52/58). С тим у вези првостепени орган је указао да је на основу члана 37. наведеног закона, једини начин да бивши власник – корисник земљишта на коме се налази објекат који није национализован, пренесе право коришћења на предметном земљишту у складу са овим законом, јесте да је бивши власник прометовао посебним деловима објекта на наведеној катастарској парцели или прометовао објектом као целином. Даље је првостепени орган закључио да право својине на објекту подразумева и право коришћења на земљишту под објектом и земљишту за редовну употребу објекта. Располагање објектом, у складу са чланом 7. Закона о својини на деловима зграда, као и у складу са чланом 3. Закона о промету непокретности и чланом 37. Закона о национализацији истовремено се располаже и делом земљишта на коме се тај објекат налази, с обзиром да су стварна права на објекту недељива од стварних права на земљишту на коме се објекат налази. У вези са наведеним, првостепени орган је нашао да је законска наследница бившег власника продајом објекта, а имајући у виду наводе саме подносиоце захтева дате у поднеску од 26.11.2013. године, где истиче да је њега мајка, као наследница бившег власника 1962. године продала кућу у ул. ..., а потом и кућу у ул. ..., продала и припадајући део земљишта на кат.парцели ..., ... КОБ 6, старог премера, односно на кат.парц.бр. ..., ... КО Чукарица новог премера и кат.парцели бр. ... старог премера, односно на кат.парцели ..., КО Чукарица новог премера. Позивајући се на одредбу члана 23. став 8. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, првостепени орган навео је да с обзиром на то, да је законска наследница бившег власника, након њене смрти најпре наследила објекат на предметном земљишту, а потом продајом објекта, истовремено пренела и право коришћења земљишта, то је првостепени орган утврдио да нису испуњени услови из члана 23. став 2. закона, за враћање земљишта, а ни за обештећење за национализовану кат.парцелу, будући да је приликом промета објеката, у купопродајну цену ушла и вредност земљишта које дели судбину објеката. Првостепени орган је такође навео да је аналогном применом члана 23. става 8. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу,

нашао да се одредбе истог односе и на промет права коришћења на изграђеном грађевинском земљишту као у овом случају, јер би у супротном законска наследница бившег власника била неосновано обештећена, односно имала би право на обештећење за имовину – земљиште за које је законска наследница бившег власника већ добила купопродајну цену приликом продаје објеката. Са наведених разлога првостепени орган је с позивом на члан 47. став 12. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, донео одлуку као у диспозитиву решења од 06.08.2018. године.

Поступајући по жалби тужиоца изјављеној против решења првостепеног органа, тужени орган је ценећи навод жалбе да је предметно грађевинско земљиште већ било у друштвеној својини по основу решења Одељења за финансије НОО општине Вождовац, бр. 13030/1-59 од 07.09.1959. године, донетог на основу Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ", бр. 52/58), те да исто није могло да буде предмет продаје, налази да су неосновани. Ово стога што су бивши власници међу којима је био и ВВ, а потом и његови законски наследници након национализације предметних парцела, као власници објеката који нису национализовани на тим парцелама, у складу са одредбом члана 37. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ", бр. 52/58), стекли право трајног (бесплатног) коришћења земљишта све док објекат постоји на том земљишту. Право коришћења градског грађевинског земљишта у том периоду представљало је једно (*sui generis*) јединствено право које је у себи садржавало све елементе права својине (држање, коришћење) па до 15.02.1968. године и ступања на снагу Закона о одређивању грађевинског земљишта у градовима и насељима градског карактера ("Службени лист СФРЈ", бр. 5/68) и право располагања. Имајући у виду наведено, тужени је утврдио да национализацијом предметне парцеле, фактички ништа није било ни одузето, будући да је после национализације бившим власницима остављено право трајног коришћења на том земљишту, које је потом пренешено на наследнике бивших власника на основу наслеђивања, а потом пренето и на трећа лица продајом непокретности које су се на том земљишту налазиле. У складу са наведеним, по оцени туженог произлази да је предметно земљиште национализацијом пренесено у друштвену својину, али да није одузето од бившег власника због чега по оцени туженог предметно земљиште не представља "подржављену имовину" у смислу члана 1. и члана 3. тачка 2) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу. Поред тога, тужени је закључио да је без утицаја на другачију одлуку у овом поступку навод жалбе да првостепени орган није прибавио нити један доказ да су предметни објекти продати код чињенице да је сама подносиатељка захтева пок. ББ у свом поднеску од 26.11.2013. године, изјавила да су предметни објекти који су се налазили на национализованим кат.парцелама ..., ... и ... КОБ 6 старог премера продати трећим лицима током 1962. и 1967. године. Сагласно наведеном, тужени сматра да је правилно закључио првостепени орган да у конкретном случају има места аналогној примени члана 23. став 8. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу, с обзиром да је продајом објеката који су се налазили на национализованом земљишту продавац на купца објекта пренео и право коришћења земљишта на коме су се ти објекти налазили, из ког разлога законски наследник бившег власника не може да оствари право на враћање предметне имовине односно њено обештећење у овом поступку. Имајући

у виду наведено, тужени је применом члана 230. став 1. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01 и "Службени гласник РС", бр. 30/10), донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 1. став 1. Закона о враћању одузете имовине и обештећењу ("Службени гласник РС", бр. 72/11...95/18) прописано је да се овим законом уређују услови, начин и поступак враћања одузете имовине и обештећења за одузету имовину која је на територији Републике Србије применом прописа о аграрној реформи, национализацији, секвестрацији као и других прописа на основу аката о подржављењу, после 09.03.1945. године одузета од физичких и одређених правних лица и пренесена у општеном, државну, друштвену или задружну својину. Одредбом члана 2. став 1. наведеног закона прописано је да се право на враћање имовине по одредбама овог закона може остварити за имовину одузету применом прописа таксативно наведених од тач. 1. до 41. тог члана. Одредбом члана 3. став 1. тачка 2. истог закона прописано је да се под "подржављеном имовином" подразумева се имовина која је на основу прописа из члана 2. овог закона одузета и пренесена у општеном, државну, друштвену или задружну својину.

Одредбама Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта ("Службени лист ФНРЈ", бр. 52/58, 3/59, 24/59, 24/61 и "Службени лист СФРЈ", бр. 32/68), који је Савезна народна скупштина усвојила 28.12.1958. године, прописано је: да зграде, делови зграда и делови зграда и грађевинска земљишта, који су национализовани овим законом, постају друштвена својина даном ступања на снагу овог закона и да се решењем надлежног органа донетим у поступку одређеном овим законом и прописима донетим на основу њега, утврђује који су објекти национализовани овим законом (члан 8. ст. 1. и 2.); да се сматрају грађевинским земљиштем и национализују се сва изграђена и неизграђена земљишта, која се налазе у ужим грађевинским реонима градова и насеља градског карактера (члан 34. став 1.); да ако се зграда која је национализована налази ван ужег грађевинског реона, заједно са том зградом национализује се грађевинска парцела на којој је зграда подигнута (члан 36. став 1.); да се у случају из претходног става национализује само земљиште које покрива зграда и земљиште које служи за редовну употребу те зграде (грађевинско изграђено земљиште), а остали део земљишта издваја се у посебну парцелу и остаје у својини сопственика (члан 36. став 2.); да ако се на национализованој грађевинској парцели налази зграда која није национализована, сопственик те зграде има право бесплатно коришћење земљишта које покрива зграда и земљишта које служи за редовну употребу те зграде, све док на том земљишту постоји зграда (члан 37.); да грађевинско неизграђено земљиште које је национализовано остаје у поседу ранијег сопственика све док га он на основу решења Општинског народног одбора не преда у посед општини или другом лицу, ради изградње зграде или другог објекта или ради извођења других радова (члан 38. став 1.).

Код овако утврђеног чињеничног и правног стања ове управне ствари, по оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган, када је оспореним решењем одбио, као неосновану, жалбу тужиоца изјављену на решење првостепеног органа од 06.08.2018 године, дајући за донету одлуку разлоге које у свему као правилне и на закону засноване, прихвата и овај суд. Суд прихвата као правилан закључак туженог органа да је првостепени орган правилно одбио захтев за враћање предметног земљишта, из разлога

што исто није било одузето од бившег власника ВВ, будући да је он задржао право трајног коришћења на том земљишту у смислу цитираног члана 37. Закона о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта, јер је остао власник објеката који су се налазили на њему, а који нису били предмет национализације. Сагласно наведеном, правилан је и закључак туженог да национализацијом предметног земљишта, фактички ништа није ни било одузето, с'обзиром да је утврђено да је после национализације бившим власницима остављено право трајног коришћења на истом, које је потом преношено на наследнике бивших власника на основу наслеђивања, а касније и на трећа лица продајом непокретности на том земљишту, из чега произлази да је предметно земљиште национализацијом пренето у друштвену својину, али да није одузето од бившег власника, због чега не представља "подржављену имовину" у смислу цитираног одредбе чл.1. и чл.3. Тачка 2) Закона о враћању одузете имовине и обештећењу.

Суд је ценио све наводе тужбе, али је нашао да су, имајући у виду напред наведено, без утицаја на правилност и законитост оспореног решења. Осим тога, ти наводи су углавном поновљени наводи жалбе, које је тужени орган, потпуно и правилно оценио и дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне и законите прихвата и овај суд.

Са изнетих разлога, након закључене усмене јавне расправе, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као ставу I диспозитива пресуде.

Одлучујући о захтевима тужиоца и заинтересованих лица за накнаду трошкова управног спора, суд је, с'обзиром на њихов успех у спору, нашао да је захтев тужиоца неоснован, а да је захтев заинтересованог лица основан. Стога је применом одредаба члана 66., 67. и 74. Закона о управним споровима и члана 150. став 2, 153., 154, 155. и 163. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), тужиочев захтев за накнаду трошкова управног спора одбијен, као у ставу II диспозитива пресуде, док су заинтересованом лицу досуђени трошкови на име састава одговора на тужбу, у износу од 16.500,00 динара на основу члана 10. став 1. Закона о правобранилаштву ("Службени гласник РС", бр. 55/2014), према Тарифном броју 43. став 1. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС”, бр. 121/12,99/20 и 37/21), као у ставу III диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 31.03.2023. године, 5 У 8678/20

Записничар
Ивана Ивановић,с.р.

Председник већа- судија
Мира Стевић Капус,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МН